

omspændende udviklingsstrategi. Medens hovedpunktet for det indeværende udviklingstiår var at opnå en stigningstakt i bruttonationalproduktet på 5 pct. pr. år, måtte der for et nyt udviklingstiår udarbejdes langt mere nuancerede målsætninger. De målelige vækstresultater havde efter de Seynes opfattelse indtaget en for dominerende plads ved udformningen af indeværende udviklingstiår, medens problemer som beskæftigelse, indkomstfordeling og langsigtede investeringer som undervisning havde været de centrale spørgsmål for mange regeringer. Analyser af udviklingen burde derfor tilsvarende være kvalitative og ikke blot kvantitative. De Syenes opfordrede endelig den 22. generalforsamling til at proklamere det næste udviklingstiår, således at forberedelserne hertil kunne påbegyndes. I forbindelse med en omtale af den forestående 2. verdenskonference for handel og udvikling i New Delhi (UNCTAD II) beskæftigede undergeneralsekretæren sig med den stærke koncentration af økonomisk magt, som var endnu mere udtalt end den tilsvarende på det politiske område. En mere ligelig fordeling af den økonomiske formåen måtte være et krav til en verden, som bevæger sig frem mod integration. Han tilskrev UNCTAD at en lang række centrale økonomiske problemer for u-landene er blevet taget op, f. eks. gældsbyrdeproblemet, bistandsbetingelser, mobilisering af kapital, udenlandske private investeringer og den internationale likviditet.

De Seynes hilste resultaterne af Kennedy-runden velkommen, selv om dens direkte virkninger for u-landene måtte betegnes som utilfredsstillende. Som et andet positivt træk fra det sidste års internationale forhandlinger fremhævede han den opnåede enighed om løsning af det internationale likviditetsproblem. Den frigørelse af den økonomiske aktivitet dette ville medføre, tillagde han stor betydning for u-landene. Endelig understregede han de muligheder for en hurtigere udvikling, som forståelsen af befolkningsproblemet indebar. Hvert enkelt land måtte her finde frem til den bedste løsning på sine problemer.

Den efterfølgende generaldebat var præget af, at kun et begrænset antal talere ønskede at deltage, idet dagsordenspunkterne vedrørende UNCTAD og udenlandsk finan-

siering senere ville frembyde lejlighed til mere generelle betragtninger. En række udviklingslande foretrak således at lade deres generelle indlæg afvente udfaldet af deres ministermøde i Algerie i oktober måned vedrørende UNCTAD II. Med undtagelse af Australien var deltagerne alle fra udviklingslande og østlande.

FNs industrielle Udviklingsorganisation (UNIDO).

(Dagsordenens punkt 39).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 6 møder i tiden 10-16. oktober 1967.

I. Debatten.

2. udvalg drøftede i begyndelsen under dette dagsordenspunkt placeringen af det *internationale industrisymposium* i november og december 1967. I sin rapport til generalforsamlingen indskrænkede UNIDO's eksekutivdirektør sig til at konstatere, at forberedelserne i Athen skred planmæssigt fremad. Under de efterfølgende ret langstrakte drøftelser stod hovedparten af u-landene fast på, at symposiet skulle afholdes i Athen, medens næsten samtlige østlande erklærede, at de kun ville deltage, såfremt symposiet flyttedes. Generalforsamlingen besluttede på sit møde den 25. oktober 1967 uden afstemning af fastholde Athen som mødested. Efter at Sverige i udvalget havde givet udtryk for tvivl om, hvorvidt det ville være i stand til at deltage i et symposium afholdt i Athen, besluttede den svenske regering umiddelbart før symposiets afholdelse ikke at sende nogen delegation, hvorefter Finland traf samme afgørelse. Det lå endvidere på forhånd klart, at en række mindre lande ikke ville sende nogen deltagere til symposiet, uanset dets geografiske placering.

Under den mere generelle drøftelse, som dagsordenspunktet gav anledning til, blev der fra alle sider i hovedtræk givet tilslutning til det af UNIDO udarbejdede arbejdsprogram, selv om visse delegerede fandt, at det stadig i for høj grad bar præg af aktiviteter påbegyndt under forgængerens for UNIDO, Centret for Industriel Udvikling indenfor FN-sekretariatet. Der var almindelig enighed om, at UNIDO's program skulle